

Pisarakirje

Helmikuu 2013

Korvalla kysyntää

Vuosien mittaan vierailut erilaisissa venäläisissä laitoksissa ovat herättäneet ajatuksia mielekkäistä toimintatavoista. Mehän olemme ulkomaalaisia, tulkista riippuvaisia emmekä tunne kulttuuriakaan kovin syvällisesti. Sen vuoksi olemme usein kutsuneet mukaan venäläisiä yli tavallisen tulkki- ja muusikotarpeen. Etenkin vanhusten sairaalassa tämä on tuiki tarpeellista. Vain osa asukkaista voi tulla käytävällä pidettävään tilaisuuteen eivätkä kaikki edes jaks seurata pitkiä puheita. Siksi pyrimme myös kiertelemään huoneissa. Siinä tilanteessa moni meistä kokee aiheellista avuttomuutta. Vanhukselle saattaa olla tärkeintä katseen ja hymyn kohtaaminen, mutta hyvä jos rinnalla lisäksi on joku, joka ymmärtää epäselvänkin soperruksen.

Muutama vuosi sitten, kun vielä saimme käydä Pietarin alueen vankiloissa, kutsuimme mahdollisuuksien mukaan ryhmään sellaisia

venäläisiä, joilla oli valmius keskustella kahden kesken vankien kanssa. Näihin takapenkin keskustelupisteisiin oli toisinaan suorastaan jonoa.

Tammikuun matkalla sama asia putkahti yllättäen esille poikakodissa. Henkilökunta kertoi havainneensa käyntiemme aikana, että poikien näyttää olevan helpompi uskoutua ulkopuoliselle isähahmolle. Saman havainnonhan me olemme tehneet jo useilla käyntikerroilla. Helppointa on jos voi tulla ymmärretyksi omalla äidinkielellään ja jos keskustelukumppani on elämässään kohdannut samankaltaisia ongelmia ja päässyt niiden yli.

Tämä lämmitävä kannustus rohkaisee meitä vastaamaan entistä paremmin tähän haasteeseen.

- Eeva Halme -

Pisara ry:n vuosikokous

Sunnuntaina 17.3.

Nummellan srk-keskus, Kappelitie 5

Jumalanpalvelus ja kirkkokahvit klo 12:00
Varsinainen vuosikokous klo 13:30

- Normaalit vuosikokousasiat
- Uuden ryhmän perustaminen

Tervetuloa!

Kirjeen sisältö:

Korvalla kysyntää Eeva Halme..... sivu 1
Pisarakasvo Arja sivu 2
Pisara elävää vettä Riitta Sinervo sivu 2
Rukous- ja kiitosaiheet sivu 2

Matkaraportit:

Pietari 8. - 9.1. Narkomaanikotien juhla.. sivut 3
Pietari 18. - 20.1. Joulumatka sivut 4 - 5
Pietari 10. - 13.1. Kuvausmatka sivu 6

Pisarakasvo Arja

Arja Parttimaa

Olen vihtiläinen kolmen aikuisen lapsen äiti ja ammatiltani it-konsultti, syntyisin Pohjois-Pohjanmaalta Haapajärveltä.

Olin aina haaveillut pääseväni katsomaan Repinin maalauksia Pietariin. Mieheni Pekka ei ollut kuitenkaan kovin innostunut lähtemään sinne. Kerran meiltä sitten kysyttiin voisimmeko lähteä Venäjälle evankelioimaan vankiloihin. Eipä tarvinnut kauan miettiä ja pian olimmekin ensimmäisellä Pisaran matkallamme. Jo tuolla samalla matkalla olimme Fornosovan kovennetun kurin vankiloissa. Hankalien virallisuuksien jälkeen meidät otettiin vankien ja useimpien vartioidenkin puolesta sydämellisesti vastaan. Oli jännittävää astua satapäisen mustiin pukeutuneiden miesten eteen puhumaan Rakastavasta Jumalasta.

Viime aikoina olen ollut harvakseltaan mukana Venäjällä. Raitistuneiden narkomaanien itsensä perustamat kristilliset kuntoutuskodit ovat tehneet minuun suuren vaikutuksen. Poikavankien ja lastenkotilasten katseita ei voi unohtaa. Pisaran kautta olen saanut monia antoisia kokemuksia ja ystäviä sekä suomalaisia että venäläisiä.

Pisaraa olen palvellut tekemällä kotisivut, jotka nyt ovat kyllä jo uusimisen tarpeessa, kokoamalla tätä Pisarakirjettä sekä pitämällä yllä osoiterekisteriä. Joskus minut voi löytää Nummelan kirpputorilta.

Venäjän kielen alkeitakin yritin hiukan opiskella. Kurssillemme tuli eräs pisaralainen, joka ensimmäisen tunnin jälkeen huikkasi: ”Olemme tuon Arjan kanssa tutustuneet vankilassa!”.

Neljä vuotta tuon ensimmäisen Pietarin matkan jälkeen pääsin niitä Repinin taulujakin vihdoin viime kesänä näkemään.

- Arja Parttimaa -

Pisara elävää vettä

Kiitos, että Jumala virvoittaa sieluni.

”Jumalan luona on elämän lähde. Jos tahtoo lähteelle, on uitava vastavirtaan.” Luin tämän ajatuksen pienestä kirjasta ”Kiittäen joka päivä”.

Jäin miettimään ajatusta lähteestä ja siitä, että on uitava vastavirtaan päästäkseen lähteelle. Tosiaan olisi paljon helpompaa antaa vain virran viedä kuin lähteä nyt vastavirtaan. Lähde on Jumalan luona, Hän kutsuu lähteelle. On lähdettävä matkaan ja uitava, kuin lohi vaellukseltaan palatessaan syntymäpaikkaansa. Se nousee pitkin jokia ja ylittää monet esteet taitavasti ja sitkeästi. Lohi käyttää kaiken tarmonsä selviytyäkseen matkan esteistä voimakkaassa vastavirrassa ja koskien kuohuissa. Epäonnistuessaan se yrittää sitkeästi uudestaan.

Meidänkin matkamme vie läpi esteiden, ei voi antautua virran vietäväksi. Jos lankean ja epäonnistun nousen jälleen ja jatkan matkaa. Jeesuksen kanssa selviän läpi myrskyjen.

Jeesus sanoo: ”Jos joku tahtoo kulkea minun perässäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon

Minua” (Mark.8:34). On kuljettava yleisestä mielipiteestä poiketen, aivan kuin Mestariimme. Hän ei opettanut niin kuin sen ajan viisaat, kirjanoppineet ja fariseukset. Jeesus opetti: ”Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat.” (Matt.5:44). Ja vielä: ”Jos joku lyö sinua poskelle käännä toinenkin poski.” (Matt.5:39). Se on itsensä kieltämistä ja antautumista Jumalan tahtoon. Helpompaa olisi tehdä oman tahtonsa mukaan, ajatella itsekkäästi välittämättä lähimmäisistään. Vaikea on käsky ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” (Matt.19:19). Jumalan rakkaus saa meidät toimimaan lähimmäistämme kunnioittaen, niin että voimme viedä viestiä Hänen rakkaudestaan. Hän antaa meille voiman tahtonsa täyttämiseen. Jeesus haluaa armoonsaan johtaa meidät elämän lähteelle, virvoittavien vesien äärelle.

”Viheriäisille niityille Hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö Hän minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden.” (Ps. 23:2-3.)

- Riitta Sinervo -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos, suojeluksesta ja varjeluksesta evakelointimatkoilla
- Vanhusten sairaalassa makaavan nuoren miehen jalka, jonka murtumia ei ole hoidettu
- Kolme vuotta sitten kadonnut kuivasilaisen äidin 15 vuotias tytär
- Lupa-asiat lastenkoteihin pääsemiseksi
- Tulkkimme Liisa Lankisen astman paraneminen
- Kiitos uusista ystäväistä

Juhlapaikka oli ruotsalaisen ev.lut kirkon kirkkorakennus Pietarin keskustassa

Juna kolkutteli Pietariin päin.

Syksyllä venäläisten toimintaviikon aikana tulin luvanneeksi osallistumiseni **Pietarin alueen narkomaanikotien yhteiseen joulujuhlaan**. Vaikka tuo päivä tuntui olevan vielä kaukana, aikanaan se, niin kuin kaikki muutkin elämämme päivät, vääjäämättä tuli kohdalle.

Venäläiseen tapaan joulujuhlan pitopäivä oli 8.1. eli poikkeava suomalaisen luterilaisesta perinteestä tulevaan joulun viettoaikaan nähden.

Yksin tuota reissua suunnitellessa olin päätenyt Allegrojunan kyytiin. Aamulla varhain ajoin Lahteen junalle. Olin sopinut ystäväni Heli Karjusen kanssa, joka myös Pisaran matkoillamme on ollut osallisena useasti, että autoni voi jäädä hänen talonsa luo ja hän vie minut asemalle. Useita automatkoja Pietariin tehneenä tuntui erikoiselta Allegromatkan helppous, istut vain junaan ja asiat hoituvat ikäänkuin itsestään, VR:n konduktööri tarkasti matkalipun, sitten suomalainen rajavartija sekä tullin kiersivät tarkastaen passin ja matkatavarat, sitten aamukahville ravintolavaunuun. Passin ja matkatavaroiden tarkastus toistui, kun saavuimme Venäjän puolelle.

Andrei ja Lena Spiridenko olivat minua vastassa asemalla, ja lähdimme ajelemaan kohti juhlapaikkaa. Pisaran tavoista poiketen olimme perillä rutkasti etuajassa. Juhlapaikka oli ruotsalaisen ev.lut kirkon kirkkorakennus Pietarin keskustassa. Koska aikaa oli vielä parikolme tuntia juhlan alkuun, hieman siinä katselimme ympäristöä.

Juhla alkoi tervetuloitovotuksilla ja alkurukouksella, eteen oli kokoontunut riviin toistakymmentä eri kotien edustajaa, jotka vuorollaan rukoilivat orkesterin soittaessa hiljaa taustalla. Tämän jälkeen minut pyydettiin todistamaan uskostani. Näin edessäni reilut parisataa entistä narkkaria, jotka kukin omalla uskon tiellään omalla kohdallaan, kuuntelivat tarinaani, koskettava hetki.

Ylistysmusiikki ja rukoukset jatkuivat suomalaisittain ajatellen varsin pitkään kaikkiaan reilut kolme tuntia. Fiilis oli korkealla, ihmiset tanssivat ja ylistivät Herraa.

Alakerran saliin, johon seuraavaksi siirryimme, oli valmistettu jouluateria. Oli kanan koipia, perunoita, salaatteja, monenlaisia lisukkeita, ja lopuksi tietysti venäläiseen tapaan Tsai ja makeat, eli teetä ja erilaisia leivonnaisia, keksejä ja makeisia.

Ruokailussa, etualalla Andrei Spiridenko

Juhlan jälkeen menimme Andrein ja Lenan kanssa Timurovskaja kadun asunnollemme yöpymään. Juna lähtisi kello 15.25 paikallista aikaa takaisin Suomeen. Varasimme matkaan asemalle reilusti aikaa yli 2.5 tuntia, kun matka normaalisti kestää reilun puoli tuntia. Luottaminen navigaattorin virheellisiin ohjeisiin, neljällä eri taseoristeyksellä useiden junien odottaminen ja monet muut hankaluudet, tekivät matkasta hitchcockmaisen jännittävän näytelmän, jossa toivo ja epätoivo vuorottelivat, kerkiääkö vai ei.

Asemamiesten kirittäessä ja taputtaessa juoksimme Andrein kanssa asema hallin lävitse laiturialueelle, jossa juna vielä oli, yksi ainut ovi oli enää auki, siitä kipeän jalkani kanssa loikin sisään Andrein samaan aikaan työntäessä matkalaukkuani myös sisään. Seurasi jännittävä hetki venäläisen viranomaisen kanssa, kun junalippua ei heti tahtonut löytyä, löytyihän se lopulta. Oman paikan löytyminen ja rauhoittuminen toi valtavan kiitollisuuden tunteen Vapahtajaamme kohtaan. Passin tarkastusten jälkeen, ravintolavaunuun ja eteen Arabian teemamukillinen suomalaista maitokahvia miedosti sokerilla maustettuna. Tämä kahvi ja koko matka oli elämyksellinen, tärkeimpänä helmenä tietysti se, että sain olla todistamassa isolle joukolle meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen voimateoista.

- Pekka Vauromaa -

Pietarin reissulle lähti tällä kertaa 7 naisen porukka:

Eeva Halme, Raili Ketola, Tarja Kauppinen, Hannele Maukonen, Riitta Sinervo, Heli Anttila ja minä Heidi Mikkola ensimmäistä kertaa. Kokoonnuimme Ketoloilla, joimme lähtökahvit ja lähdimme matkaan n. klo 14, Nummelasta poimimme kyytiin Eevan. Suuntasimme kohti Nuijamaata, koska yksi viimehetken viisumi piti hakea sieltä ABC-asemalta. Söimme ja täydensimme vähän eväitämme kaupassa. Sitten olikin jo raja ja tuli edessä. Melko vähän oli autoja liikenteessä. Tarja meni heti esittelemään auton ja peräkärryn papereita, tullimiehet avasivat pariin otteeseen peräkärryn kuomua ja ohjasivat sitten halliin tarkastusta varten. Ihmettelimme hiukan, kun halliin päästettiin meidän ohi venäläisiä autoja tarkastettavaksi. Vielä sisään päästyämmekin sama meno jatkui. Varpaat alkoivat jäätyä kipakassa yli 20° pakkasessa. Rukoilimme hiljaa, että meidät päästettäisiin ilman suurempia kuorman purkuja. Lopulta sitten vain vilkaisivat tavaroita ja päästivät menemään. Tullissa kului kaikkiaan vähän reilu tunti.

Loppumatka sujui mukavasti syöden ja rupertellen, vaikka kylmyys hieman vaivasi. Onneksi avustustarvikkeista löytyi vilttejä ja villasukkia lainattaviksi. Illalla saavuimme Pietariin. Pakkasen takia majapaikaksi oli valittu **Haapakankaan kirkko**, koska siellä oli auton lämmitysmahdollisuus. Kirkko oli oikein kodikas hirsirakennus, siellä oli hyvä keittiö, pesutilat ja sänkyjä nukkumiseen parvella ja huoneissa sekä pitkäkarvainen kissa pitämässä meille seuraa. Nukuimme oikein hyvin, lieneekö osasyynä ollut hirsirakennuksen hyvä ja raikas ilma.

Yöpymispaikka, Haapakankaan kirkko

Aamulla söimme, teimme eväitä ja suunnittelimme päivän ohjelmaa, mm joulukuvaelman rooleja ja puvustusta. Ensimmäiseksi ajelimme tulkkimme Liisa Lankisen asunnolle. Päätimme ajaa keskustan läpi ja ihan hyvältä valinnalta se tuntui, liikennettä ei ollut mitenkään häiritsevästi. Liisan luona söimme lounaan mukamme tuomista tarvikkeista, tulossa oli sen verran tiivas päivä, ettei muutakaan tilaisuutta olisi. Liisan lähikaupasta ostimme vanhainkodin tuliaisaset, mandariineja ja juotavia jogurtteja. Kiirehdimme matkan jatkamista, Sergei Odnorob odotti meitä jo huoltoasemalla, jonne meillä oli vielä pitkästi matkaa ajettavana. Matkalla poikkesimme Pushkinin kirkolle, jossa purimme tavaraa kuormasta ja jätimme

peräkärryn odottamaan päivän ajaksi. Sieltä saimme mukaan vielä toisen tulkin Valentina Mitroshkinan. Sovitussa paikassa huoltoasemalla Sergei tuli meitä iloisesti vastaan, oli kuulemma käyttänyt parin tunnin odottelun evankelioiden ihmisiä.

Vanhusten sairaalan ovella

Suuntasimme **vanhainkodille**, jonne tuli myös paikallinen pastoriparis kunta. Vanhainkodin rakennus näytti kovin vaatimattomalta ja lähes lumihankeen hukkuvalta, mutta sisällä oli lämmintä. Veimme tuliaisina mm vilttejä, villasukkia ja lukulaseja. Mietimme onnistuuko näytelmän esittäminen kapeahkolla käytävällä ja muutenkin hieman jännitti, kuinka se sujuu ilman harjoittelua. Puuttuvat miehet saatiin näytelmään, kun pastori pestattiin Josefiksi ja Sergei toimi enkelinä. Hyväkuntoisemmat vanhuksat pääsivät käytävälle tuoleille seuraamaan ohjelmaa. Roolivaatteet puettiin siinä yleisön edessä ja pientä sählinkiä näytelmässä muutenkin oli, mutta ei se näyttänyt häiritsevän. Näytelmään sisältyi myös joululauluja pääasiassa venäjäksi, joihin yleisö pääsi mukaan. Sergei puhui ja jäi vielä pitemmäksi aikaa laulattamaan innokkaampia. Me muut jakaannuimme kahteen ryhmään ja kiersimme huoneissa jututtamassa vanhuksia, kysyimme haluavatko he rukousta ja annoimme tuliaisyyötävät. Osa vanhuksista oli niin huonokuntoisia, ettei heihin saanut puhekontaktia, mutta toiset kyllä juttelivat.

Yhdessä huoneessa makasi sängyssä nuori, ehkä alle kolmekymppinen mies ja vanha äiti istui vieressä. Mies kertoi, ettei voi liikkua yhtään, koska jalka on poikki kolmesta kohdasta. Sitä ei ole voitu leikata, koska rahaa ei ole. Jalassa ei näkynyt olevan edes kipsiä, vain kevyt side. Hänet oli sijoitettu sairaalasta vanhainkotiin, jossa hänen äitinsäkin on, koska muutakaan paikkaa ei ole. Hän oli jo maannut 2 tai 4 kk (en muista kumpi). Pahalta tuntui kuunnella kertomusta sivusta. Liisa-tulkki tuntui ottavan asian kovasti sydämelleen ja mietti ääneen voisiko asiaa jotenkin avustaa. Miehen äiti alkoi itkeä, mutta poika oli rauhallinen ja rauhoitteli äitiäkin. Leikkaus maksaisi kuulemma 80 000 ruplaa. Haimme paikallisen pastorin paikalle, jatkamaan keskustelua, ilmeisesti ottivat ainakin hoitavan lääkärin yhteystiedot, että voivat selvittää mistä on kysymys. Kyllähän tuo jäi omaakin mieltä vaivaamaan, miten tuollainen on mahdollista. Niin jätimme vanhainkodin ja henkilökunnan edustaja toivotti kovasti tervetulleeksi uudestaan.

Seuraava paikka oli siinä aivan lähellä: **perhe, johon oli toivottu, että tultaisiin rukoilemaan**, kun kokivat jotain ahdistavia henkimaailman asioita. Tämä kohde oli puhuttanut meitä etukäteen, kun mietittiin, mistä on kysymys ja pitäisikö tällaiseen toimintaan ylipäänsä lähteä. Päädyimme siihen, että kotiin meni osa ryhmästä sekä Sergei ja pastoripariskunta. Muut odotimme autossa. Paikalla olleet olivat kokeneet rukous- ja keskustelutilaisuuden ihan hyvänä.

Olimme aika reippaasti aikataulusta myöhässä, kun illalla saavuimme **Uljanovkan narkomaanikotiin**. Miehet asettuivat heti saliin odottamaan. Kaikilla oli ulkovaatteet päällä, sen verran vilpoista rakennuksessa oli. Me pukeuduimme roolivaatteisiin yläkerrassa ja pikakoulutimme paikalta rekrytoimamme Josefin, joka ottikin roolinsa varsin luontevasti. Näytelmän ja laulujen lisäksi Raiili puhui siitä, kuinka Jumala haluaa puhua meille ja havainnollisti asiaa Raamatulla ja kännykällä. Lopuksi Sergei puhui ja lauloi. Miesten keskittynyt ja eläytyvä osallistuminen kiinnitti huomiota, sellaista ei Suomessa useinkaan näe. Sitä jäin miettimään, olisiko ohjelmassa voinut olla enemmän vastavuoroisuutta, että he myös olisivat kertoneet meille kuulumisiaan tms. Toki nyt oli aika kovin vähissä. Lopuksi kodin vastuuhenkilöt tarjosivat meille teet yläkerran huoneessa. Paluumatkalla alkoi polttoaine olla vähissä ja vähän ehdittiin hermoilla, löytyykö ajoissa huoltoasema, josta saa dieseliä. Muuten matka halki öisen Pietarin sujui rattoisasti. Liisa-tulkin eläväistä puhetta kuunnellessa tuli väkisinkin hyvälle tuulelle, tosin välillä saatiin kuulla myös tiukkaa ojennusta, kun tilanne hänen mielestään sitä vaati. Kello oli lähempänä kahta kun saavuimme majapaikkaamme, jossa kirkon vahtimestari meitä kärsivällisesti odotteli.

Aamulla valmistimme eväät paluumatkaa varten ja pakkasimme tavarat, jotka jätimme kuitenkin vielä kirkolle odottamaan. Aluksi menimme läheiseen Lentaan ostamaan pillimehut ja suklaapatukat poikakodin pojille sekä pienet tavaralahjat toimitettaviksi Sergein mukana Nazjan lastenkotiin. Akkuratovan poikakodille tuli mukaan Liisa tuliksi, Sergei sekä kaksi miestenkodin asukasta avustamaan näytelmässä. Taas pikainen opastus uusille ja sitten saliin valmistelemaan esitystä. Osa pojista oli hieman levottomia, mutta lauloivat kyllä innokkaasti mukana. Raiili piti taas pienen puheen ja Sergei myös. Sergei on niin mainio, innostus oikein loistaa hänestä läpi. Lopuksi muutamat pojat tulivat juttelemaan erityisesti Sergein

kanssa, mutta muitakin halusivat tervehtiä. Eeva ehti vielä käydä jututtamassa aikaisemmilta kerroilta tuttuja poikia huoneissa. Poikakodin johtaja oli pannut merkille, että poikien on helpompi avautua ulkopuolisille, kuin henkilökunnalle, jonka tehtävä on myös pitää kuria. Hän toivoi että voisimme tuoda tullessamme useampia ihmisiä, joilla olisi ehkä vaikea tausta, mutta ovat selvinneet ja loppuun voisi varata aikaa juttelulle heidän kanssaan. Mietimme, että olisi varmasti parempi, jos tällaisia henkilöitä löytyisi Venäjän puolelta, niin keskustelu olisi luontevampaa.

Viimeinen kohteemme oli **miestenkoti**, joka sijaitsi kahden huoneen ja keittiön kerrostalohuoneistossa. Siellä meidät otettiin sydämellisesti vastaan ja jokaiselle ojennettiin oma lahjakin. Paikalla oli asukkaiden lisäksi myös pastori ja seurakuntalaisia. Tunnelma oli oikein tiivis ja välitön. Laulettiin, juteltiin ja Eeva kertoi kuvien kera afrikanmatkastaan. Alkuperäinen ajatus oli, että olisimme syöneet siellä, mutta ruuat olivat unohtuneet majapaikkaamme. Hyvä niin, koska tilat olivat todella pienet tuolla. Toisaalta myös ruuat, jotka sinne piti jättää, olivat kirkolla. Otimme sitten jo näytelmän avustamisessa tutuksi tulleet miehet mukaamme kirkolle ja he veivät ruokatavarat bussilla miestenkodille. Me lämmitimme ruuat ja söimme vielä ennen lähtöä kotimatkalle. Paluumatka sujui lähes huomaamatta hyvässä matkaseurassa. Tullistakin selvisimme vartissa läpi. Kymmenen aikaan illalla olimme perillä Vihdissä. ja hajaannuimme kukin koteihimme kiitollisina onnistuneesta matkasta.

Olen todella kiitollinen, että sain olla mukana tällä matkalla. Tuntuu että niistä paikoista missä kävimme, sai paljon enemmän kuin pystyi antamaan. Venäläisten uskovien iloisuus ja välittömyys jäi eniten mieleen. Ja ilokseni täytyy todeta, että tässä Pisaran matkaporukassa oli jotain samaa, ei tarvinnut ensikertalaisenkaan kauaa tuntea itseään ulkopuoliseksi. Liekö tuo mentaliteetti jotenkin tarttuvaa. Nautin myös kovasti venäjän kielen kuulemisesta ja mahdollisuudesta kokeilla ruosteessa olevan kielen käyttöä. Toki oli vähän pää pyörällä kaikista eri paikoista ja ihmisistä. Ei voinut kuin ihmetellä miten monenlaisia kontakteja Pisaralla on erilaisissa kohteissa ja eri seurakuntien yhteydessä. Mukanaolo avasi asiaa paljon enemmän kuin pelkästään kirjeiden lukeminen ja innostaa jatkossakin seuraamaan toimintaa ja rukoilemaan työn puolesta.

- Heidi Mikkola -

Filmaamassa Pietarissa

Torstai-iltana 10.1. starttasimme Helsingistä kohti Pietaria. Tavanomaisen hyvänmielen ja avustustarvikkeiden lisäksi meillä oli viisi laukullista kameroita, linsejä, valaisimia ja äänityslaitteita sekä vielä muutamia laitteiden jalustoja. Tarkoituksena oli tehdä filmi Pisanan ystäväistä Pietarissa. Kuvaajana toimi Jani Toiviainen vaimonsa Lumi Martinez-Toiviaisen avustamana, äänittäjänä Olavi Hyppönen, ideoijana Miisu Piipari. Syksyllä vierailimme venäläisten vieraiden kanssa Vuosaaren kuninkaan illassa, jossa tapasimme Miisun. Tästä tapaamisesta pyörähti käyntiin tämä projekti. Hän vinkkasi Pisanan työstä työtovereilleen TV7:ssä, jotka halusivat vapaaehtoisina lähteä mukaan. Palaamme tähän filmiasiaan tuonnempana, kun tekninen toteutus on valmistunut ja meillä on ohjelma näytettävänä.

Pikkutunneilla perjantai-iltana saavuimme Pietariin ja päätimme nukkua niin kauan kuin unta piisaa. Päivällä lähdimme kohti **Popovkan narkomaanikotia**, jossa oli sovittuna kuvauksia. Matkalta otimme kyytiin tulkkimme Andrei Spiridenkon. Perjantai kului siis kuvausten merkeissä.

Lauantai-iltana suuntasimme niin ikään Popovkaan. Mukaan lähtivät myös asunnollamme asuvat neitokset Rozio ja Katja. Ohjelmassa oli kuvausten lisäksi myös rukouss kokous, joka poikkeuksellisesti venyi useamman tunnin mittaiseksi. Paikan johtaja Leonid, esitti jo edellisenä päivänä, toivomuksen että Pekka saarnaa, ja että kaikkien puolesta rukoiltaisiin henkilökohtaisesti. Tämän pyynnön mukaan sitten toimimme vaikka kokous venyi ja aikataulumme petti kokonaan. Illalla vielä löysimme pienen ravintolan. Iltapalan jälkeen oli vielä dokumenttikuvaus Pietarin keskustassa Rozion

elämästä, perulaisen tytön matkasta Venäjälle lääkäriopintoihin, uskosta ja rohkeudesta. Ilma oli hyvin kylmä, mutta kirkkaasti valaistu kaupunki toi lämpöä sydämiimme.

Sunnuntaina lähdimme ajoissa. Meillä oli **seurakuntavierailu Kuivasi-nimisessä paikassa**, reilun tunnin ajomatkan päässä Pietarista Laatokan suuntaan. Seurakunta on Rozion koti seurakunta, tai oikeammin hänen seurakuntansa lähetystyökenttä maaseudulla. Paikallinen rouva oli tarjonnut tiloja kodistaan kokouksia varten. Haluan tässä yhteydessä esittää tuon rouvan rukouspyynnön. Hänen 15 vuotias tyttärensä oli kadonnut kolme vuotta aiemmin ja mitään tietoa tai johtolankaa tyttären kohtalosta ei ole olemassa.

Mielenkiintoista todeta että kokouksen reilusta 30 osallistujasta löytyi yli kymmentä kansallisuutta, mielenkiintoisen kirjava joukko jo noin ihan niinkuin väriyksensäkin puolesta. Tuttuun tapaan tilaisuus alkoi pastorin tervetuloitovotuksella ja alkurukouksella, jota seurasi ylistys tuokio. Sitten oli meidän todistuksemme vuoro, Olavi piti hyvän opetuspuheen Joosuan kirjasta, tuosta opetuksesta sain minäkin uusia helmiä uskoni helminauhaan. Lopussa Miisu ja Olavi rukoilivat halukkaiden puolesta. Tilaisuus oli niin innostava, että olemme alkaneet suunnitella tuolle alueelle erityistä missiotilaisuutta ensi keväälle. Siitä ja muista Pisanan työn uusista asioista enemmän seuraavassa huhtikuun pisarakirjeessä.

Suuri kiitos Kaikkivaltiaalle Pyhälle, tästä matkasta, eläkäämme kaikki suuressa siunauksessa.

- Pekka Vauromaa -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisanan työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä FI40 5298 0620 0117 18

Espoon-Kouvolan ryhmä FI89 5297 0020 0926 57

Ukrainan lapsityö FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi